

OPIS ISTOTNYCH ZAGADNIENÍ DLA KOMISJI EGZAMINACYJNEJ
DO ZADANIA Z ZAKRESU PRAWA ADMINISTRACYJNEGO
(EGZAMIN ADWOKACKI – 29 MARCA 2019 r.)

Zdaniem zespołu do przygotowania zadań na egzamin adwokacki, zdający powinien sporządzić skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie na decyzję Wojewody Małopolskiego z dnia 8 marca 2019 r.

Przy ocenie rozwiązania zadania należy w szczególności (w ramach wymogów wyznaczonych w art. 78e ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze) zwrócić uwagę na następujące kwestie:

1. Skarga powinna spełniać wymogi formalne wynikające z art. 46 - 47 i art. 57 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302 - dalej: p.p.s.a.). Z treści skargi powinno wynikać, że zostały do niej dołączone odpisy, a także pełnomocnictwo wraz z dowodem uiszczenia opłaty skarbowej.
2. Ze skargi powinno wynikać, że została ona wniesiona w terminie 30 dni od dnia doręczenia skarżącemu decyzji organu drugiej instancji do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie za pośrednictwem Wojewody Małopolskiego (art. 53 § 1 i art. 54 § 1 p.p.s.a.).
3. Zdający powinien wnieść o stwierdzenie nieważności decyzji organu II instancji (art. 145 § 1 pkt 2 p.p.s.a.) z uwagi na skierowanie decyzji do Jana Górskiego, który nie był już stroną w sprawie (art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a.) oraz o uchylenie decyzji organu I instancji na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a i c p.p.s.a. oraz art. 135 p.p.s.a. - z uwagi na naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 7, art. 8, 9, 10 § 1, art. 75 § 1, art. 77 § 1, 78 § 1, art. 80, art. 89 § 2, art. 107 § 3 k.p.a, a także w konsekwencji naruszenie przepisu prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 47 ust. 2 ustawy - Prawo budowlane, wskazując na niewykazanie niezbędności zajęcia tak co do obszaru, jak i okresu. Prawidłowym będzie również alternatywne wniesienie o uchylenie decyzji organów obu instancji na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a i c p.p.s.a. W takim przypadku prawidłowym będzie postawienie decyzji Wojewody Małopolskiego zarzutu naruszenia art. 137 k.p.a. w zw. z art. 28 k.p.a.
4. Zdający, działając w interesie strony, powinien złożyć wniosek o wstrzymanie wykonania decyzji organu I instancji na podstawie art. 61 § 3 p.p.s.a. oraz

o zasądzenie na rzecz strony kosztów postępowania na podstawie art. 199 i art. 200 p.p.s.a.

Przy rozwiązaniu zadania zastosowanie znajdują:

1. ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2018 r. poz. 1202, z późn. zm.),
2. ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, z późn. zm.),
3. ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096).

Osoba zdająca powinna w skardze zwrócić uwagę na następujące kwestie:

1. Materialnoprawną podstawę decyzji stanowił art. 47 ust. 2 ustawy - Prawo budowlane, mówiący, że w razie niezgodnienia warunków, o których mowa w ust. 1, organ administracji architektoniczno-budowlanej - na wniosek inwestora - w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku, rozstrzyga, w drodze decyzji, o niezbędności wejścia do sąsiedniego budynku, lokalu lub na teren sąsiedniej nieruchomości. W przypadku uznania zasadności wniosku inwestora, organ administracji architektoniczno-budowlanej określa jednocześnie granice niezbędnej potrzeby oraz warunki korzystania z sąsiedniego budynku, lokalu lub nieruchomości. Rozstrzygnięcie o wejściu na sąsiedni grunt lub do sąsiedniego budynku (lokalu) może być podjęte tylko w sytuacji, gdy jest to niezbędne do wykonania określonych prac przygotowawczych lub robót budowlanych.

Przepis powinien być zatem interpretowany ścieśniająco, nie mogąc stanowić podstawy do wydania ww. rozstrzygnięcia w sytuacji, gdy przedmiotowe wejście jedynie ułatwia wykonanie robót budowlanych. Właściwy organ administracji architektoniczno-budowlanej jest obowiązany rozpoznać wniosek inwestora w terminie 14 dni. Rozpoznając wniosek o zezwolenie na wejście na sąsiednią nieruchomość, organ administracji powinien ograniczyć się wyłącznie do oceny niezbędności wejścia na teren sąsiedniej nieruchomości w celu wykonania zamierzonych przez inwestora robót budowlanych, objętych wcześniej uzyskanym pozwoleniem na budowę (wyr. NSA z 12 grudnia 2003 r., II SA/Łd 268/01).

2. Decyzja o umorzeniu postępowania odwoławczego została skierowana do Jana Górskiego, który nie był już stroną w sprawie, utracił bowiem interes prawny w rozumieniu art. 28 k.p.a. z dniem sprzedaży nieruchomości. Jest to wada nieważności określona w art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a.

Przeniesienie własności nieruchomości stanowiącej teren inwestycji wywołuje taki skutek, że nabywca tej nieruchomości wstępuje w sytuację procesową poprzedniego właściciela.

W szczególności można wskazać na wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 15 listopada 1999 r., sygn. IV SA 1274/97, w którym stwierdzono, że przeniesienie praw zbywalnych, do których należy prawo własności nieruchomości, dokonane z zachowaniem formy aktu notarialnego, powoduje, że nabywca wstępuje do postępowania administracyjnego w miejsce zbywcy z mocy prawa (art. 30 § 4 k.p.a.). Od daty przekazania praw - przeniesienia własności nieruchomości, na nabywcę nieruchomości przeszły uprawnienia, jak i ciężary oraz obowiązki związane z tą nieruchomością a także przymiot strony postępowania administracyjnego. Utrata przymiotu strony w postępowaniu administracyjnym oznacza, iż zbywca nieruchomości nie może żądać od organów administracji podejmowania jakichkolwiek czynności procesowych w kontynuowanym z udziałem następcy prawnego postępowaniu.

3. Natomiast decyzja organu I instancji została wydana z naruszeniem przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania. Organ nie zweryfikował w ogóle zasadności wniosku, nie przeprowadzając w tym zakresie postępowania dowodowego. Doszło do naruszenia art. 7, art. 8, 9, 10 § 1, art. 75 § 1, art. 77 § 1, 78 § 1, art. 80, art. 89 § 2, art. 107 § 3 k.p.a.

Doprowadziło to w konsekwencji do naruszenia prawa materialnego, tj. art. 47 ust. 2 ustawy –Prawo budowlane. Organ nie zweryfikował konieczności zajęcia nieruchomości tak co do obszaru, jak i okresu. Decyzja stwierdza niezbędność zajęcia całej nieruchomości bez oznaczenia pasa, który jest faktycznie potrzebny do przeprowadzenia robót budowlanych.

4. W sprawie, w interesie spółki, konieczne jest zawarcie w skardze wniosku o wstrzymanie wykonania przez Sąd decyzji Starosty Tatrzańskiego, na podstawie art. 61 § 3 p.p.s.a. W innym razie dojdzie bowiem do zajęcia nieruchomości przez Nova Inwestycje SA na okres kilku miesięcy.

5. Przy postawieniu zarzutu nieważności zaskarżonej decyzji dodatkowym walorem pracy będzie zawarcie w skardze wniosku o rozpoznanie sprawy w trybie uproszczonym (art. 119 pkt 1 p.p.s.a.).